ECLI:LV:AT:2026:0423.18240006324.4.L

Lieta Nr. 18240006324, SKK-230/2026

Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 23. aprīlī

Senāts šādā sastāvā: senatori Irīna Jansone, Jānis Rozenbergs, Aivars Uminskis,

iepazinies ar apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzību un tās papildinājumiem (turpmāk – kasācijas sūdzība) par Latgales apgabaltiesas 2025. gada 16. decembra spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. panta un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Šī panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Apsūdzētais /Persona A/ kasācijas sūdzībā lūdzatcelt Latgales apgabaltiesas 2025. gada 16. decembra spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā. Pamatojot savu lūgumu, /Persona A/ norāda, ka tiesa par pieļaujamām un ticamām nepamatoti atzinusi: 1) liecinieku /Persona B/ (/Persona B/) un /Persona C/ (/Persona C/) liecības, jo viņi nebija nopratināti tiesas sēdē un viņu identitāte netika noskaidrota; 2) liecinieka /Persona D/ liecības, jo tiesa, nopratinot viņu videokonferences režīmā, nav pārbaudījusi liecinieka identitāti; 3) apsūdzētā /Persona E/ liecības.

Tiesa par pierādītu nepamatoti atzinusi apstākli, ka nelegālie imigranti tika pārvadāti transportlīdzekļa kravas un bagāžas nodalījumā. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka transportlīdzeklim „Ford Transit", valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/ (turpmāk – „Ford Transit"), nav kravas nodalījuma.

Lietā nav pierādījumu tam, ka apsūdzētais 2024. gada 8. jūlijā pārveda nelegālos imigrantus bez derīgiem ceļošanas dokumentiem. Tāpat lietā nav noskaidrots, kur, kādā veidā un kad nelegālie imigranti šķērsoja Latvijas Republikas robežu.

Tiesa nav izvērtējusi, ka pirmās instances tiesa nepamatoti atsaukusies uz Senāta 2025. gada 22. aprīļa lēmumu lietā Nr. SKK-27/2025, kas uz sprieduma pasludināšanas brīdi vēl nebija pieņemts.

Turklāt apsūdzētais lūdz izvērtēt kasācijas sūdzībai pievienotos medicīniskos dokumentus – magnētiskās rezonanses rezultātus.

Senāts konstatē, ka apsūdzētais /Persona A/ kasācijas sūdzībā faktiski atkārtojis apelācijas sūdzībā un tiesas sēdē norādītos argumentus, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa pareizi novērtējusi lietā esošos pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus par apsūdzētā /Persona A/ vainīgumu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos un viņa darbību juridisko kvalifikāciju saskaņā ar Krimināllikuma 285. panta $3.^1$ daļu, 15. panta ceturto daļu un 285. panta $3.^1$ daļu. Ievērojot minēto, apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 564. panta sesto daļu, atzinusi par iespējamu neatkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Savukārt pirmās instances tiesa, pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem, apsūdzētā /Persona A/ darbībās konstatējusi visas nepieciešamās un obligātās viņam inkriminēto noziedzīgo nodarījumu sastāvu pazīmes un atzinusi, ka apsūdzētā vainīgums inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos ir pierādīts ārpus saprātīgām šaubām. Arī apelācijas instances tiesai nav radušās saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainīgumu šajos noziedzīgajos nodarījumos.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi liecinieka /Persona D/ tiesā sniegtās liecības un atzinusi tās par pieļaujamām un ticamām. Senāts konstatē, ka pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam pirmās instances tiesa, nopratinot /Persona D/ videokonferences režīmā, ir pārbaudījusi viņa identitāti pēc eID kartes kopijas, kā arī liecinieks nosauca savus personas datus (*pirmās instances tiesas 2024. gada 10. decembra sēdes skaņu ieraksts, 00:03:07–00:04:04*).

Apelācijas instances tiesa, izvērtējot liecinieku /Persona B/ un /Persona C/ liecības, konstatējusi, ka: 1) pirmās instances tiesa pirmstiesas procesā nopratināto liecinieku /Persona B/ un /Persona C/ liecības izmantojusi sprieduma pamatošanai saskaņā ar Kriminālprocesa likuma $501.^1$ panta 1. punkta un 512. panta otrās daļas 4. punkta nosacījumiem; 2) apsūdzētajiem un aizstāvei bija dotas tiesības izteikt viedokli par liecinieku liecību saturu; 3) minēto liecinieku liecības nav vienīgais un izšķirošais pierādījums lietā apsūdzēto vainīguma konstatēšanai; 4) izmeklēšanas darbību veicošā persona ir noskaidrojusi liecinieku identitātes atbilstoši Patvēruma likumā un Valsts robežsardzes iekšējos normatīvajos aktos norādītajam; 5) liecinieku nopratināšana veikta, nepieļaujot Kriminālprocesa likuma 130. panta otrajā daļā norādītos pārkāpumus. Ņemot vērā minēto, liecinieku /Persona B/ un /Persona C/ liecības tiesa atzinusi par pieļaujamām un ticamām.

Tāpat apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā /Persona A/ 2024. gada 12. jūlijā sniegtās liecības un atzinusi tās par pieļaujamām un ticamām, jo tās apstiprina apsūdzētā /Persona A/, liecinieku /Persona F/, /Persona D/, /Persona B/ un /Persona C/ liecības, kā arī citi lietā esošie pierādījumi.

Tiesa ir izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, tajā skaitā: 1) apsūdzētā /Persona A/ liecības, ka: a) viņš pieņēma personas „/Vārds/” no Odesas piedāvājumu aizvest bēgļus līdz Polijas Republikai, b) 2024. gada 8. jūlijā viņš pārveda 10 nelegālos imigrantus līdz Polijas Republikas – Vācijas Federatīvās Republikas robežai un 10. jūlijā pārveda 13 nelegālos imigrantus ar viņa īpašumā esošo automašīnu „Ford Transit”, bet viņu apturēja valsts amatpersona; 2) apsūdzētā /Persona E/ liecības, ka viņi ar tēvu pārveda nelegālos imigrantus ar tēva mikroautobusu „Ford Transit”; 3) liecinieku /Persona D/ un /Persona F/ liecības par automašīnas „Ford Transit” apturēšanas apstākļiem un tajā konstatētajiem nelegālajiem imigrantiem; 4) liecinieku /Persona B/ un /Persona C/ liecības, ka: a) viņi ir Irākas Republikas pilsoņi un vēlējās tikt līdz Vācijas Federatīvajai Republikai, b) viņus atveda līdz Baltkrievijas Republikas – Latvijas Republikas robežai, atņēma dokumentus un caur žogu viņi iegāja Latvijas teritorijā, kur sagaidīja mikroautobusu, kura vadītājs viņus veda tālāk; 5) videoierakstos fiksētās ziņas par automašīnas „Ford Transit” pārvietošanās un apturēšanas apstākļiem; 6) mobilo telefonu apskates protokolos fiksēto par apsūdzēto veiktajām noziedzīgajām darbībām 2024. gada 8. un 10. jūlijā; 7) valsts amatpersonu ziņojumos fiksētajām ziņām par to, ka apturētajā automašīnā „Ford Transit” esošie 13 nelegālie imigranti bija bez ceļošanai derīgiem dokumentiem, personības noskaidrotas no imigrantu teiktā.

Tiesa argumentēti atzinusi par pierādītu, ka apsūdzētais /Persona A/, īstenojot noziedzīgo vienošanos nelikumīgi pārvietot no Latvijas Republikas uz Polijas Republiku nelegālos imigrantus, pastiprinātas robežapsardzības sistēmas darbības režīma laikā: 1) 2024. gada 8. jūlijā ar sev piederošu automašīnu „Ford Transit” ieradās viņam

iepriekš norādītajā vietā uz valsts vietējā autoceļa V633, Teņķi-Dvorišči, Kaplavas pagastā, Krāslavas novadā un meža masīvā savas automašīnas salonā un kravas nodalījumā uzņēma no Baltkrievijas Republikas teritorijas nelikumīgi ienākušos 10 Irākas Republikas pilsoņus bez derīgām vīzām vai uzturēšanās atļaujām un aizveda tos atbilstoši saņemtajam uzdevumam līdz Polijas Republikas – Vācijas Federatīvās Republikas robežai, par ko saņēma 2300*euro* un 1049,75 *euro* naudas pārskaitījumu uz /Persona E/ bankas kontu; 2) ar /Persona E/ personu grupā pēc iepriekšējās vienošanās 2024. gada 10. jūlijā ar automašīnu „Ford Transit" ieradās iepriekš norādītajā vietā uz valsts vietējā autoceļa V633, Teņķi-Dvorišči, Kaplavas pagastā, Krāslavas novadā, meža masīvā, kur automašīnas salonā un kravas nodalījumā uzņēma no Baltkrievijas Republikas teritorijas nelikumīgi ienākušos 13 Irākas Republikas pilsoņus bez derīgām vīzām vai uzturēšanās atļaujām un uzsāka to pārvietošanu atbilstoši saņemtajam uzdevumam Polijas Republikas – Vācijas Federatīvās Republikas robežas virzienā, taču automašīnu apturēja un tās salonā un kravas nodalījumā Nacionālo bruņoto spēku Zemessardzes karavīrs konstatēja 13 nelegālos imigrantus.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā /Persona A/ argumentu par to, ka pirmās instances tiesa nepamatoti atsaukusies uz sprieduma pasludināšanas brīdī neesošu Senāta nolēmumu. Tiesa konstatējusi, ka: 1) uz pirmās instances tiesas sprieduma pasludināšanas brīdi tiesa izskatāmajā lietā bija pārbaudījusi apsūdzības pamatotību un atzinusi to par pierādītu; 2) Senāta 2025. gada 22. aprīļa lēmuma lietā Nr. SKK-27/2025 paustās atziņas apstiprina spriedumā izdarītos atzinumus un tie izmantoti skaidrojošā nozīmē, lai izskaidrotu atšķirību starp personas nelikumīgu pārvietošanu pāri valsts robežai un nodrošināšanu ar iespēju nelikumīgi uzturēties Latvijas Republikā. Ņemot vērā minēto, tiesa secinājusi, ka pirmās instances tiesa, sagatavojot pilno spriedumu un atsaucoties uz Senāta judikatūru, ir ievērojusi prasības par sprieduma pamatotību.

Savukārt kasācijas sūdzībai pievienotie medicīniskie dokumenti nav izvērtējami kasācijas instances tiesā, jo saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajā un trešajā daļā noteikto kasācijas instances tiesa faktiskos apstākļus lietā nenoskaidro un pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts jau iepriekš ir norādījis, ka jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums, kas kasācijas kārtībā nav pārbaudāms. Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esība vai neesība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (*Senāta 2019. gada 27. decembra lēmuma lietā Nr. SKK- 433/2019, ECLI:LV:AT:2019:1227.11089238414.8.L, 9. punkts, 2024. gada 7. jūnija lēmuma lietā Nr. SKK-56/2024, ECLI:LV:AT:2024:0607.11518003918.4.L, 8. punkts*).

Senāts konstatē, ka apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzības argumenti šajā daļā pēc būtības pauž sūdzības iesniedzēja neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, un ir vērsti uz to, lai panāktu tās nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajā un trešajā daļā noteikto.

Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmā daļa noteic, ka nolēmumu tiesiskumu kasācijas kārtībā pārbauda tikai tādā gadījumā, ja kasācijas sūdzībā vai protestā izteiktā prasība pamatota ar Krimināllikuma pārkāpumu vai Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu.

Senāts konstatē, ka /Persona A/ kasācijas sūdzībā norādīto argumentu,ka tiesa par pieļaujamām nepamatoti atzinusi apsūdzētā /Persona E/ 2024. gada 12. jūlijā sniegtās liecības, jo procesa virzītāja draudēja un piespieda viņu sniegt liecību, apsūdzētie /Persona A/ un /Persona E/ apelācijas instances tiesai nav izteikuši. Tādējādi kasācijas sūdzība šajā daļā nav pamatota ar norādi uz apelācijas instances tiesas pieļautu Krimināllikuma pārkāpumu vai Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu, un līdz ar to apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzība šajā daļā neatbilst Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmās daļas prasībām.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību šajā daļā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.^{1} panta pirmo daļu.

Kriminālprocesa likuma 573.^{1} panta otrās daļas 2. punkts noteic, ka tiesa var atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību, ja, izvērtējot kasācijas sūdzībā vai protestā minētos argumentus, nerodas šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā.

Apsūdzētais /Persona A/ kasācijas sūdzībā norādījis, kaapelācijas instances tiesa ir pārtraukusi /Persona A/, kad viņš teica pēdējo vārdu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 508. panta trešajai daļai tiesa pēc procesā iesaistīto personu viedokļu uzklausīšanas var noteikt apsūdzētā pēdējā vārda ilgumu. Tiesas sēdes priekšsēdētājs var pārtraukt apsūdzētā pēdējo vārdu, ja viņš runā par apstākļiem, kam nav sakara ar lietu, atkārto vienus un tos pašus argumentus par vieniem un tiem pašiem faktiem, novilcina lietas iztiesāšanu vai izrāda necieņu tiesai vai lietas dalībniekiem.

No lietas materiāliem Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesā apsūdzētais /Persona A/ izteicās pēdējā vārdā, bet tiesa viņu pārtrauca, norādot, ka apsūdzētajam ir jārunā par lietu pēc būtības. Pēc tiesas aizrādījuma apsūdzētais turpināja teikt pēdējo vārdu(*apelācijas instances tiesas 2025. gada 16. decembra sēdes skaņu ieraksts, 00:35:34–00:38:17*).

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzības arguments šajā daļā nerada šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā, jo kasācijas sūdzības arguments šajā daļā nav saistīts ar tiesu praksē nozīmīgu tiesību normu interpretāciju.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību šajā daļā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta otrās daļas 2. punktu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.[1] panta pirmo daļu un otrās daļas 2. punktu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Jansone J. Rozenbergs A. Uminskis